

[Peter Ravn.]

regnskabsår ville Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse have fået 71 kr. i tilskud pr. medlem, og Arbejdsrådenes Arbejdsløshedskasse 578 kr., altså et betydeligt større tilskud som vanskeligt stillet kasse.

Så til slut kun en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Alfred Jensen. Det er jo rigtigt, at der kan være et og andet, som bør rettes i vor arbejdsløshedskasselovgivning, men man må se på, hvad der er flertal for i det høje ting, hvad der er politisk mulighed for at gennemføre, og der er altså ikke mulighed for at gennemføre det ærede medlems forslag. Der er ikke mulighed for at gennemføre en halvering eller deling af dageantallet, hvad brændselshjælpen angår, som socialministeren har stillet forslag om. Det er ikke, fordi mit parti savner sympati for de arbejdsløse, at det ikke gennemføres. Vi ved godt, at der er et og andet, som bør rettes, men vi er nået så langt, som vi har været i stand til at nå i den givne situation.

Lorentzen: Jeg benægter ikke, at socialministeriet og den højtærede socialminister har bragt den skitse, som vi modtog fra arbejdsløshedskasserne, i lovs form, og at den højtærede finansminister antagelig også har fundet enkelte ting, som der kunne skæres ned på. Det siger jeg intet som helst om, og jeg skal ingenlunde omtale kommissionens arbejde. Jeg vil kun have lov at sige, at hvis det resultat, man er nået til i dag, havde været tilfredsstillende for — om jeg så må sige — det politiske flertal i kommissionen, så kunne vi have haft det for måneder siden, så havde kommissionen ikke behøvet at sidde så længe. Det er det faktiske forhold. Men dengang så flertallet af de politiske partiers repræsentanter i kommissionen anderledes på dette spørgsmål, end flertallets repræsentanter gør i dag.

Den højtærede socialminister var så venlig at sige, at hele befolkningen skal da deltage i arbejdsløshedssunderstøttelsen. Det

er rigtigt, og jeg vil ikke hævde, at arbejdsløshedskasserne ene skal bære den. Men hvad viser den lovgivning, der blev gennemført i 1952 med lovgivningen af 1946 som baggrund? Den viser kort og godt, at det offentlige, staten og kommunerne, og arbejdsgiverne bærer 61,1 pct. af den samlede understøttelse, og så kan man ikke sige, at det ikke er noget, hele befolkningen er med til. I øvrigt må jeg måske røbe fra udvalget, at da formanden for udvalget talte om, at der engang i 30erne havde foreligget et forslag, som gik ud på, at alle uanset erhverv skulle være med til at betale et eller andet mindre kontingent i lighed med, hvad der er tilfældet ved sygekasseordningen, spurgte vi, om vi ikke kunne få det forslag frem og se på det; det kunne jo være, der var tanker i det, som vi ville acceptere. Men hvad gjorde man? Man sagde: det haster, arbejdet skal foreligge færdigt i morgen, betænkningen skal skrives i dag. Det er ikke en historie, det er korrekt. Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil ikke benægte det, så meget kender jeg ham.

Nu siger man, at da kommissionen har siddet i så mange år, må den kende problemerne. Der er nogle af os, der kender nogle af problemerne, men det er ikke det samme, som at udvalget kender problemerne. Et udvalg, som består af 17 medlemmer, har ikke så forfærdelig megen interesse af, at 4-5-6 stykker har siddet i kommissionen og derfor har visse forudsætninger. Skal man forhandle på redelig og god måde i et udvalg, der er nedsat af dette ting, bliver man nødt til at gøre udvalgets medlemmer bekendt med alt, hvad der har været behandlet i kommissionen, således at de får tid til at sætte sig ind i materialet, og jeg hævder aldeles bestemt, at det har udvalgets medlemmer ikke haft mulighed for. De kunne have været aldrig så flittige, de kunne have siddet fra morgen til aften — de kunne endda ikke have været inde i det. Det er det, jeg forstår ved, at arbejdet er forceret